

Arrest

nr. 289 083 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Surinaams staatsburger uit Paramaribo. U groeide op bij twee tantes waarna u toen u 13 à 14 jaar was (i.e. 2004/2005) introk bij uw ouders. Daar bleef u wonen tot uw vertrek. U hebt sinds 2014 een relatie met Jerrel Noordzee. Samen hebben jullie twee dochters die in België geboren zijn. U studeerde bedrijfskunde in het middelbaar onderwijs maar u maakte deze studies

niet af. Van 2013 tot 2015 werkte u in een callcenter. Van 2015 tot 2016 werkte u bij de administratie van een bedrijf. Uw partner verliet in 2015 Suriname en kwam naar België. U verliet Suriname op 5 juli 2016 met het vliegtuig. U kwam een dag later aan in België. U diende in 2017/2018 een aanvraag tot regularisatie in bij de DVZ maar deze werd u in 2022 geweigerd. Op 8 juni 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U dient uw verzoek in omwille van de moeilijke socio-economische omstandigheden in Suriname. U stelt dat u door te werken in Suriname onvoldoende geld verdient om een woning te huren en daarnaast te voorzien in het levensonderhoud van u en uw gezin. U vreest hierdoor bij terugkeer geestelijke problemen te krijgen. U wil uw kinderen een betere toekomst geven. Uw kinderen kennen Suriname niet, gaan in België naar school en hebben hier familie (langs vaderskant) waarmee ze in contact staan. U stelt ook dat het Surinaamse onderwijssysteem niet zo goed als dat van België. U haalt verder aan dat u soms ruzies hebt met uw familie uit Suriname. Tot slot werpt u de veiligheidssituatie in Suriname op als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. U werd hiermee geconfronteerd wanneer er – toen u nog op de middelbare school zat – bij u thuis werd ingebroken.

In België behaalde u een diploma van maatschappelijk werker.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de originele geboorteaktes van uw dochters voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op 6 juli 2016 naar België kwam. U diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 8 juni 2022, zes jaar later. Dat u in 2017 à 2018 (volgens uw verklaringen voor het CGVS; CGVS, p. 5-6) à 2019 (volgens uw verklaringen voor de DVZ (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) een aanvraag tot regularisatie indiende, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Deze regularisatie vond immers ten vroegste pas zes maanden na uw aankomst in België plaats. Aldus verbleef u op zijn minst vier maanden (volgens uw verklaringen kan dit evenwel evengoed twee jaar en vier maanden zijn) illegaal in België. U mocht immers maar 60 dagen legaal in België verblijven (CGVS, p. 5-6). Uw verklaring nog niet te weten dat de mogelijkheid van internationale bescherming bestond en het pas later via uw opleiding te hebben vernomen (CGVS p. 5-6), is geen afdoende verschoningsgrond voor uw laattijdig verzoek. Er kan van een persoon die een

gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan informeert over de in een veilig derde land aanwezige beschermingsmodaliteiten en dat hij zich daarop zo snel mogelijk beroept. Uw houding ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees.

Hoe dan ook, de redenen voor uw verzoek, namelijk dat in Suriname de algemene economische situatie slecht is, dat u vreest om geen baan of huisvesting te vinden, dat u uw kinderen een betere socio-economische situatie wil geven, dat uw kinderen geïntegreerd zijn in België en Suriname niet kennen, dat uw kinderen in België familieleden hebben die ze kennen en dat het onderwijssysteem in Suriname minder goed zou zijn dan in België (CGVS p. 10-13), zijn motieven van louter socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Uw nietgestaafe bewering dat u enkel werk zou vinden in Suriname als u personen zou kennen binnen de overheid, wijzigt deze conclusie niet. Bovendien bleek u in het verleden, zonder een persoon binnen de overheid te kennen, wel in staat om te werken en hierbij zelfs te sparen (CGVS, p. 7 en 11).

U vreest verder bij terugkeer naar Suriname de algemene veiligheidssituatie, waarvan u beweert dat deze fel verslechterd is sinds uw vertrek (CGVS, p. 12). Gevraagd of u hiermee ooit persoonlijk geconfronteerd werd, maakt u slecht gewag van een inbraak waarbij er ook een condoom op een foto van u werd gehangen (CGVS p. 12). Vooreerst valt dergelijke inbraak geenszins onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie. Er was immers geen specifieke reden waarom er bij jullie werd ingebroken. Het was een diefstal zoals wel vaker in de buurt gebeurde (CGVS, p. 12). Dergelijke inbraak is vervolgens geenszins zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een reëel risico op ernstige schade. Verder hebt u geen concrete indicaties dat u persoonlijk getroffen zou worden de onveiligheid in Suriname. U stelt louter u niet veilig te voelen door hetgeen u op internet opving (CGVS, p. 12), wat bezwaarlijk kan aangenomen worden als concrete indicatie.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Suriname kan verder opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot moet opgemerkt worden dat uw bewering dat u soms ruzie heeft met uw familie (CGVS, p. 11) in alle redelijkheid niet beschouwd kan worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst en die van uw kinderen staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u reeds op 6 juli 2016 naar België kwam. U diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 8 juni 2022, zes jaar later. Dat u in 2017 à 2018 (volgens uw verklaringen voor het CGVS; CGVS, p. 5-6) à 2019 (volgens uw verklaringen voor de DVZ (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) een aanvraag tot regularisatie indiende, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Deze regularisatie vond immers ten vroegste pas zes maanden na uw aankomst in België plaats. Aldus verbleef u op zijn minst vier maanden (volgens uw verklaringen kan dit evenwel evengoed twee jaar en vier maanden zijn) illegaal in België. U mocht immers maar 60 dagen legaal in België verblijven (CGVS, p. 5-6). Uw verklaring nog niet te weten dat de mogelijkheid van internationale bescherming bestond en het pas later via uw opleiding te hebben vernomen (CGVS p. 5-6), is geen afdoende verschoningsgrond voor uw laattijdig verzoek. Er kan van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich spontaan informeert over de in een veilig derde land aanwezige beschermingsmodaliteiten en dat hij zich daarop zo snel mogelijk beroept. Uw houding ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees.

Hoe dan ook, de redenen voor uw verzoek, namelijk dat in Suriname de algemene economische situatie slecht is, dat u vreest om geen baan of huisvesting te vinden, dat u uw kinderen een betere socio-economische situatie wil geven, dat uw kinderen geïntegreerd zijn in België en Suriname niet kennen, dat uw kinderen in België familieleden hebben die ze kennen en dat het onderwijssysteem in Suriname minder goed zou zijn dan in België (CGVS p. 10-13), zijn motieven van louter socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Uw nietgestaafe bewering dat u enkel werk zou vinden in Suriname als u personen zou kennen binnen de overheid, wijzigt deze conclusie niet. Bovendien bleek u in het verleden, zonder een persoon binnen de overheid te kennen, wel in staat om te werken en hierbij zelfs te sparen (CGVS, p. 7 en 11).

U vreest verder bij terugkeer naar Suriname de algemene veiligheidssituatie, waarvan u beweert dat deze fel verslechterd is sinds uw vertrek (CGVS, p. 12). Gevraagd of u hiermee ooit persoonlijk geconfronteerd werd, maakt u slecht gewag van een inbraak waarbij er ook een condoom op een foto van u werd gehangen (CGVS p. 12). Vooreerst valt dergelijke inbraak geenszins onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie. Er was immers geen specifieke reden waarom er bij jullie werd ingebroken. Het was een diefstal zoals wel vaker in de buurt gebeurde (CGVS, p. 12). Dergelijke inbraak is vervolgens geenszins zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een reëel risico op ernstige schade. Verder hebt u geen concrete indicaties dat u persoonlijk getroffen zou worden de onveiligheid in Suriname. U stelt louter u niet veilig te voelen door hetgeen u op internet opving (CGVS, p. 12), wat bezwaarlijk kan aangenomen worden als concrete indicatie.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Suriname kan verder opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot moet opgemerkt worden dat uw bewering dat u soms ruzie heeft met uw familie (CGVS, p. 11) in alle redelijkheid niet beschouwd kan worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst en die van uw kinderen staat immers niet ter discussie."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster herhaalt vooreerst haar verklaring dat zij niet op de hoogte was van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming, omdat haar gezegd werd dat ze een "regularisatieaanvraag" moest indienen om in het Rijk te mogen blijven. Daarnaast geeft zij aan dat zij tot 2022 moest wachten totdat de Dienst Vreemdelingenzaken had beslist haar aanvraag af te wijzen. Verzoekster overtuigt hiermee echter niet.

Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar aankomst in België niet meteen de voorgehouden "regularisatieaanvraag" indiende, maar hiermee ook enige tijd wachtte. Verzoekster gaf te kennen dat zij bij haar aankomst in België zelfs geen weet had van de mogelijkheid een "regularisatieaanvraag" in te dienen en bij het volgen van opleidingen informatie kreeg over inburgering en vervolgens een "regularisatieaanvraag" indiende. Zij stelt ook dat zij bij de opleiding maatschappelijk werker alles is te weten gekomen van de stappen om haar verblijf te legaliseren. Verzoekster ontkent dat zij zich hierover eerder heeft proberen te informeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, noch om zich hierover terdege te informeren is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de nood aan internationale bescherming. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet om redenen van overmacht zo laat werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekster betrof, die zij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Met de stelling dat verzoeker omwille van het bestaan van een zware socio-economische crisis geen werk, geen woning en geen inkomen zou kunnen krijgen om voor haarzelf en haar kinderen te zorgen en dat de levensomstandigheden voor de meeste Surinamers niet houdbaar zijn overtuigt verzoekster evenmin. Verzoekster gaat immers volstrekt voorbij aan het gegeven dat dergelijke motieven louter van socio-economische aard zijn die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing werd correct geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen bleek dat zij in het verleden, zonder een persoon binnen de overheid te kennen, wel in

staat was om te werken en hierbij zelfs te sparen. Ook blijkt uit haar verklaringen dat zij thans een diploma van maatschappelijk werker behaalde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Met de argumentatie dat thans de tijden en de situatie zijn veranderd in Suriname, beperkt zij zich slechts tot algemene beweringen, maar toont zij niet aan dat zij niet opnieuw zou kunnen gaan werken om in haar onderhoud te kunnen voorzien.

Waar verzoekster voorts aanvoert dat zij weliswaar niet heeft aangetoond dat zij persoonlijk gevisieerd werd, toch elementen heeft gegeven waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie achteruit is gegaan gaat ze er volstrekt aan voorbij dat werd vastgesteld dat een dergelijke inbraak in de omstandigheden zoals door verzoekster werd geschetst geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Er was immers geen specifieke reden waarom er bij haar werd ingebroken, maar wel een diefstal zoals wel vaker in de buurt gebeurde. Een dergelijk inbraak is geenszins zwaarwichtig genoeg om te spreken van een reëel risico op ernstige schade. Met de stelling dat de veiligheidssituatie achteruit is gegaan door de economische crisis, brengt zij opnieuw geen concrete indicaties bij dat zij persoonlijk getroffen zou worden door de onveiligheid in Suriname. Verzoekster toont hierbij ook niet concreet aan dat in haar geval de Surinaamse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep zal kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aan

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6. Verzoekster vraagt om het dossier terug te zenden naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF